Kahlil Gibran - 10 dintre cele mai bune poezii
pe care toată lumea ar trebui să le citească

https://interestingliterature.com/2024/05/best-kahlil-gibran-poems/

Kahlil Gibran (1883-1931) a fost un poet libanez-american care este cel mai bine cunoscut pentru o carte de poezie: *Profetul*. Această carte din 1923 este una dintre cele mai bine vândute cărţi din toate timpurile: într-adevăr, Gibran este de obicei numit unul dintre cei trei poeți cei mai vânduți din toate timpurile, în spatele lui Shakespeare și Lao-Tzu.

Născut în Liban, Gibran s-a mutat în Statele Unite când era tânăr și a scris atât în arabă, cât și în engleză, dar Profetul a fost scris în acesta din urmă. Până în prezent, a vândut peste 9 milioane de exemplare numai în ediția sa din SUA – aproximativ un milion în fiecare deceniu.

Cartea este împărţită în 26 de eseuri sau predici rostite de un înțelept, Almustapha, în timp ce așteaptă să plece spre patria sa, după ce a petrecut ultimii zeci de ani în exil. Este un amestec de misticism, descriere poetică și filozofie (deși Gibran însuși a respins titlul de 'philosopher' pentru sine.

Dar Gibran a scris și alte lucrări: pilde, fabule, poezii în proză. Mai jos, selectăm și prezentăm câteva dintre cele mai bune și mai cunoscute poezii ale lui Gibran, multe dintre ele piese mai scurte din Profetul care poate fi citit izolat.

1. 'Iubirea'

Când Iubira îți face semn, urmeaz-o, deși căile ei sunt grele și abrupte. Și când aripile ei se înfășoară, îi cedezi, deși sabia ascunsă printre pinioanele lui te poate răni …

Almitra, văzătoarea care apare în Profetul (din care este luată această poezie, îi cere Profetului, Al Mustafa, să-i spună ei și celorlalți ascultători răpiți despre dragoste. ***Ce este iubirea?***

Al Mustafa își îndeamnă ascultătorii să nu se teamă de iubire, ci să o îmbrăţişeze când vine vorba de ei. Chiar și natura aspră și temeinică a iubirii și ceea ce ne supune, susține el, este spre binele nostru. Dacă ești interesat doar să cunoști pacea și plăcerea iubirii, ar trebui să-i întorci spatele, pentru că trebuie să iei aspru cu neted, lecţiile grele cu vremurile bune.

Iubirea

De ***Khalil Gibran***

https://lyricstranslate.com/en/love-iubire.html-6

Atunci Almitra a spus:"*Vorbeşte-ne despre iubire*."
Şi el şi-a înălţat capul şi a privit peste popr, şi o linişte a căzut peste ei.
Şi cu o voce răsunătoare el a spus:

Când dragostea îţi face semn, urmeaz-o,
Chiar dacă căile ei sunt grele şi abrupte.
Şi când aripile ei te îmbrăţişează profită de ea
Chiar dacă sabia ascunsă printre penele ei te poate răni.

Şi când îţi vorbeşte să crezi în ea,
Totuşi vocea ei îţi poate distruge visele
Ca vântul de nord ce culcă grădina.

Deoarece aşa cum dragostea te încoronează tot aşa te va crucifica.
Chiar şi când este pentru creşterea ta, tot aşa este pentru tăierea ta.
Chiar şi când se ridică la înălţimea ta şi
mângâie cele mai tandre ramuri ce ce freamătă în soare,
Tot aşa va coborî la rădăcinile tale şi
le ve scutura în agăţarea lor de pământ.

Ca nişte snopi de porumb te adună în sine
Te treieră să te dezbrace.
Te cerne să te elibereze de pleavă.
Te slefuieşte să te albească.
Te frământă până eşti maleabil;
Şi apoi te încredinţează focului său sacru, astfel ca tu
să devii pâine sacră la sfânta sărbătoare a Domnului.

Toate aceste le va face dragostea în tine ca tu să cunoşti
secretele inimii tale, şi în acea cunoaştere să devii
un fragment al inimii Vieţii.

Dar dacă în frica ta tu vei căuta doar liniştea iubirii şi plăcerea iubirii,
Atunci este mai bine să îţi acoperi goliciunea şi să treci la nivelul de batere al iubirii,
În lumea fără anotimpuri unde vei râde, dar nu tot de râsul tău,
şi plânge, dar nu tot de lacrimile tale.
Dragostea nu dă nimic decât pe sine şi ia nimic decât din ea.
Dragostea nu posedă nici nu va fi posedată.
Pentru că dragostea este suficientă în iubire.

Când iubeşti nu ar trebui să spui, "*Dumnezeu este în inima mea*"
ci mai degrabă ,"*Eu sunt în inima lui Dumnezeu*."
Şi să nu crezi că tu poţi ghida cursul iubirii, pentru că iubirea,
dacă te consideră vrednic, îţi ghidează drumul.

Dragostea nu are altă dorină decât să se împlinească.
Dar dacă tu iubeşti şi trebuie neapărat să ai dorinţe, acestea să-ţi fie dorinţele:
Să te topeşti ca un pârâu curgător care-şi cântă melodia nopţii.
Să cunoşti durere de prea multă tandreţe.
Să fii rănit de propia înţelegere a iubirii;
Şi să sângerezi de bunăvoie şi plin de bucurie.
Să te trezeşti în zori cu o inimă înaripată şi să mulţumeşti pentru o altă zi de iubire;
Să te întorci acasă seara cu recunoştinţă.
Şi apoi să dormi cu o rugăciune pentru cei iubiţi în inima ta şi un
cântec de laudă pe buzele tale.

Love

Khalil Gibran

https://lyricstranslate.com/en/love-iubire.html-6

Then said Almitra, "Speak to us of Love."
And he raised his head and looked upon the people, and there fell a stillness upon them.
And with a great voice he said:

When love beckons to you, follow him,
Though his ways are hard and steep.
And when his wings enfold you yield to him,
Though the sword hidden among his pinions may wound you.
And when he speaks to you believe in him,
Though his voice may shatter your dreams
as the north wind lays waste the garden.

For even as love crowns you so shall he crucify you. Even as he
is for your growth so is he for your pruning.
Even as he ascends to your height and caresses your tenderest
branches that quiver in the sun,
So shall he descend to your roots and shake them in their clinging to the earth.

Like sheaves of corn he gathers you unto himself.
He threshes you to make you naked.
He sifts you to free you from your husks.
He grinds you to whiteness.
He kneads you until you are pliant;
And then he assigns you to his sacred fire, that you may become
sacred bread for God's sacred feast.

All these things shall love do unto you that you may know the
secrets of your heart, and in that knowledge become a fragment
of Life's heart.

But if in your fear you would seek only love's peace and love's
pleasure,
Then it is better for you that you cover your nakedness and pass
out of love's threshing-floor,
Into the seasonless world where you shall laugh, but not all of
your laughter, and weep, but not all of your tears.
Love gives naught but itself and takes naught but from itself.
Love possesses not nor would it be possessed;
For love is sufficient unto love.

When you love you should not say, "God is in my heart," but
rather, "I am in the heart of God."
And think not you can direct the course of love, for love, if it finds

you worthy, directs your course.

Love has no other desire but to fulfill itself.
But if you love and must needs have desires, let these be your desires:
To melt and be like a running brook that sings its melody to the night.
To know the pain of too much tenderness.
To be wounded by your own understanding of love;
And to bleed willingly and joyfully.
To wake at dawn with a winged heart and give thanks for another
day of loving;
To rest at the noon hour and meditate love's ecstasy;
To return home at eventide with gratitude;
And then to sleep with a prayer for the beloved in your heart and
a song of praise upon your lips.

2. 'Plăcerea'

Plăcerea este un cântec al libertății,
Dar nu este libertate.
Este înflorirea dorințelor tale,
Dar nu este fructul lor …

Un pustnic îi cere Profetului, în poemul lui Gibran cu acest nume, să le spună despre plăcere. Al Mustafa răspunde cu o serie de enunțuri criptice: *plăcerea poate fi ca o pasăre care își ia zborul dintr-o cușcă, dar plăcerea nu este călătoria pe care o întreprinde pasărea*. Plăcerea, pe scurt, nu este același lucru cu libertatea.

Plăcerea

De ***Kahlil Gibran***

https://www.poetryfoundation.org/poems/148570/on-pleasure

Apoi un pustnic, care a vizitat orașul o dată
un an, a ieșit și a zis: *Vorbește-ne despre*
Plăcere.
Iar el a răspuns, zicând:
Plăcerea este un cântec al libertății,
Dar nu este libertate.
Este înflorirea dorințelor tale,
Dar nu este rodul lor.
Este o adâncime care cheamă la o înălțime,
Dar nu este adâncul și nici înaltul.
Este aripa de luare în cușcă,
Dar nu este spațiul cuprins.
Ah, în foarte adevăr, plăcerea este o libertate-cântec.
Și mi-aș dori să cânți cu el
plinătatea inimii; totuși nu te-aș avea
pierde-ți inimile în cânt.

Unii din tinereţea ta caută plăcerea ca şi cum ar fi fost toți și sunt judecați și mustrați.

Nu i-aș judeca și nici nu i-aș mustra. Eu i-ar face să caute.

Căci ei vor găsi plăcere, dar nu ea singură;

Șapte sunt surorile ei și cele mai mici dintre ele sunt mai frumose decât plăcerea.

N-ai auzit de omul care a săpat în pământ pentru rădăcini și a găsit o comoară?

Şi unii din bătrânii tăi îşi amintesc plăceri cu regret ca greșelile comise în beție.

Dar regretul este zgomotul minții și nu pedeapsa ei.

Ar trebui să-și amintească plăcerile cu recunoștință, așa cum ar face-o recolta unui vară.

Totuși, dacă îi mângâie să regrete, lasă-i să fii mângâiat.

Și sunt printre voi cei care sunt nici tânăr de căutat, nici bătrân de amintit;

Și în frica lor de a căuta și de a amintibering se feresc de toate plăcerile, ca nu cumva neglijează spiritul sau îl jignește.

Dar chiar și în cele de mai sus este a lor plăcere.

Și astfel găsesc și ei o comoară ei sapă după rădăcini cu mâinile tremurând.

Dar spune-mi, cine este cel care poate jigni un spirit?

Privighetoarea să jignească liniștea noapți, sau licuriciul stelele?

Și flacăra ta sau fumul tău împovărează vântul?

Credeți că spiritul este un bazin nemișcat care poți avea probleme cu o persoană?

Adesea în a-ți refuza plăcerea nu faci decât să depozitezi dorința în adâncituri în fiinţa ta.

Cine știe decât ceea ce pare omis azi, aşteaptă ziua de mâine?

Chiar şi corpul tău îşi cunoaşte moştenirea şi nevoia lui de drept şi nu va fi înşelat.

Şi trupul tău este harpa sufletului tău,

Și este al tău să aduci dulce
muzica din el sau sunete confuze.

Și acum întrebi în inima ta, “*How
să distingem ceea ce este bun în
plăcere din ceea ce nu este bun?*”
Du-te la câmpurile tale și la grădinile tale și
vei învăța că plăcerea
albinei este pentru a aduna mierea florii,
Dar este și placerea florii
să-și cedeze mierea albinei.
Căci pentru albină o floare este o fântână de
viață,
Iar florii o albină este un mesager al
iubiri,
Și amândurora, albină și floare, dăruirea
și primirea plăcerii este o nevoie și
un extaz.

Oameni din Orphalese, fiți în rugămințile voastre
ca florile și albinele.

On Pleasure

by Kahlil Gibran

https://www.poetryfoundation.org/poems/148570/on-pleasure

Then a hermit, who visited the city once
a year, came forth and said, Speak to us of
Pleasure.
And he answered, saying:
Pleasure is a freedom-song,
But it is not freedom.
It is the blossoming of your desires,
But it is not their fruit.
It is a depth calling unto a height,
But it is not the deep nor the high.
It is the caged taking wing,
But it is not space encompassed.
Ay, in very truth, pleasure is a freedom-
song.
And I fain would have you sing it with
fullness of heart; yet I would not have you
lose your hearts in the singing.

Some of your youth seek pleasure as if it
were all, and they are judged and rebuked.
I would not judge nor rebuke them. I

would have them seek.

For they shall find pleasure, but not her alone;

Seven are her sisters, and the least of them is more beautiful than pleasure.

Have you not heard of the man who was digging in the earth for roots and found a treasure?

And some of your elders remember pleasures with regret like wrongs committed in drunkenness.

But regret is the beclouding of the mind and not its chastisement.

They should remember their pleasures with gratitude, as they would the harvest of a summer.

Yet if it comforts them to regret, let them be comforted.

And there are among you those who are neither young to seek nor old to remember;

And in their fear of seeking and remembering they shun all pleasures, lest they neglect the spirit or offend against it.

But even in their foregoing is their pleasure.

And thus they too find a treasure though they dig for roots with quivering hands.

But tell me, who is he that can offend the spirit?

Shall the nightingale offend the stillness of the night, or the firefly the stars?

And shall your flame or your smoke burden the wind?

Think you the spirit is a still pool which you can trouble with a staff?

Oftentimes in denying yourself pleasure you do but store the desire in the recesses of your being.

Who knows but that which seems omitted today, waits for tomorrow?

Even your body knows its heritage and its rightful need and will not be deceived.

And your body is the harp of your soul,

And it is yours to bring forth sweet music from it or confused sounds.

And now you ask in your heart, "How shall we distinguish that which is good in pleasure from that which is not good?"
Go to your fields and your gardens, and you shall learn that it is the pleasure of the bee to gather honey of the flower,
But it is also the pleasure of the flower to yield its honey to the bee.
For to the bee a flower is a fountain of life,
And to the flower a bee is a messenger of love,
And to both, bee and flower, the giving and the receiving of pleasure is a need and an ecstasy.

People of Orphalese, be in your pleasures like the flowers and the bees.

3. 'Cele Trei Furnici'

Trei furnici s-au întâlnit pe nasul unui om care dormea la soare. Și după ce s-au salutat una pe alta, fiecare după obiceiul tribului său, au stat acolo vorbind ...

Această mică fabulă aproape sună ca o glumă când începe și, într-un fel, se termină cu un fel de '*punchline*': cele trei furnici care stau pe o câmpie '*barren*' observă cât de gol este pământul, dar a treia introduce ideea că se află deasupra unei ființe asemănătoare lui Dumnezeu.

Cele Trei Furnici

De Kahlil Gibran

https://www.poetryfoundation.org/poems/58708/the-three-ants

Trei furnici s-au întâlnit pe nasul unui om care dormea la soare. Și
după ce s-au salutat una pe alta, fiecare după obiceiul
din tribul ei, au stat acolo conversând.

Prima furnică a spus: "*Aceste dealuri și câmpii sunt cele mai sterpe pe care*
le-am cunoscut. Am căutat toată ziua un fel de grăunte și
nu există niciunul de găsit."

A spus a doua furnică, "*nici eu nu am găsit nimic, deși am*
vizitat fiecare colț și poiană. Asta cred eu, ce este poporul meu
cheamă pământul moale, mișcător, unde nu crește nimic."

Apoi a treia furnică și-a ridicat capul și a spus: "*Prietenii mei, suntem*
stând acum pe nasul Furnicii Supreme, cea puternică și infinită
Furnică, al cărei trup este atât de mare încât nu-l putem vedea, a cărei umbră
este atât de vastă încât nu-o putem urmări, a cărui voce este atât de tare încât noi

nu-l pute auzi; iar El este omniprezent."

Când a treia furnică a vorbit astfel, celelalte furnici s-au uitat una la alta și au râs.

În acel moment omul s-a mişcat şi în somn a ridicat mâna şi s-a zgâriat pe nas, iar cele trei furnici au fost zdrobite.

The Three Ants

By Kahlil Gibran

https://www.poetryfoundation.org/poems/58708/the-three-ants

Three ants met on the nose of a man who was asleep in the sun. And after they had saluted one another, each according to the custom of his tribe, they stood there conversing.

The first ant said, "*These hills and plains are the most barren I have known. I have searched all day for a grain of some sort, and there is none to be found*."

Said the second ant, "*I too have found nothing, though I have visited every nook and glade. This is, I believe, what my people call the soft, moving land where nothing grows*."

Then the third ant raised his head and said, "*My friends, we are standing now on the nose of the Supreme Ant, the mighty and infinite Ant, whose body is so great that we cannot see it, whose shadow is so vast that we cannot trace it, whose voice is so loud that we cannot hear it; and He is omnipresent*."

When the third ant spoke thus the other ants looked at each other and laughed.

At that moment the man moved and in his sleep raised his hand and scratched his nose, and the three ants were crushed.

4. 'Astronomul'

La umbra templului amicul meu și cu mine am văzut un orb stând singur. Și prietenul meu a spus: 'Iată cel mai înțelept om al pământului nostru.'

Apoi l-am părăsit pe prietenul meu și m-am apropiat de orb și l-am salutat. Și am discutat …

Această poezie este din colecția din 1918 *Nebunul*, și ia forma unei pilde. Ca o mare parte din opera lui Gibran, este aranjată ca un poem în proză.

În '*The Astronomer*', naratorul și prietenul său se apropie de un orb, care se identifică ca un 'astronomer'. Universul sorilor, lunilor și stelelor pe care le urmărește sunt cele găsite în inima lui.

Astronomul

De Kahlil Gibran

https://www.poetryfoundation.org/poems/58717/the-astronomer

La umbra templului amicul meu şi cu mine am văzut un orb stând singur. Şi prietenul meu a spus: "*Iată cel mai înțelept om al pământului nostru*."

Apoi l-am părăsit pe prietenul meu şi m-am apropiat de orb şi l-am salutat. Şi am discutat.

După un timp am spus: "*Iartă-mi întrebarea; dar de când ai fost orb?*"

"*De la naşterea mea*," a răspuns el.

Am spus eu, "*Şi ce cale a înțelepciunii urmezi?*"

El a spus, "*Sunt un astronom*."

Apoi şi-a pus mâna pe sân spunând: "*Urmăresc toți aceşti sori, luni şi stele*."

The Astronomer

By ***Kahlil Gibran***

https://www.poetryfoundation.org/poems/58717/the-astronomer

In the shadow of the temple my friend and I saw a blind man sitting alone. And my friend said, "Behold the wisest man of our land."

Then I left my friend and approached the blind man and greeted him. And we conversed.

After a while I said, "Forgive my question; but since when has thou been blind?"

"From my birth," he answered.

Said I, "And what path of wisdom followest thou?"

Said he, "I am an astronomer."

Then he placed his hand upon his breast saying, "I watch all these suns and moons and stars." Copyright Credit: Kahlil Gibran, *The Madman: his parables and poems.* New York: Alfred A. Knopf, 1918. Public Domain.

5. 'Şi când s-a născut durerea mea'.

Și acum îmi amintesc doar bucuria mea moartă în amintirea tristeții mele moarte. Dar amintirea este o frunză de toamnă care murmură puțin în vânt și apoi nu se mai aude …

Acest mic poem în proză amintește de opera marelui poet romantic ***William Blake*** (1757-1827), care aproape sigur l-a influențat pe Gibran. Vorbitorul își amintește că a simțit Bucuria, dar fără nimeni altcineva cu care să împărtășească această fericire, ea s-a ofilit și a murit, întorcându-se spre Mâhnire.

Și când s-a născut durerea mea

De ***Kahlil Gibran***

https://www.poetryfoundation.org/poems/58723/and-when-my-sorrow-was-born

Și când s-a născut Bucuria mea, am ținut-o în brațe și am stat
strigând în partea de sus a casei, "*Veniți, vecinii mei, vino și vezi, pentru Joy
această zi mi s-a născut. Vino și vezi acest lucru vesel care
râde la soare*."

Dar niciunul dintre vecinii mei nu a venit să se uite la Bucuria mea și mare a fost
uimirea mea.

Și în fiecare zi timp de șapte luni mi-am proclamat Bucuria de la
house-top— și totuși nimeni nu m-a ascultat. Și Joy a mea și cu mine eram singuri,
necăutat și nevizitat.

Apoi Bucuria mea a devenit palidă și obosită pentru că nicio altă inimă în afară de a mea
și-a ținut frumusețea și nicio altă buză nu i-a sărutat buzele.

Apoi Bucuria mea a murit de izolare.

Și acum îmi amintesc doar bucuria mea moartă în amintirea tristeții mele moarte.
Dar amintirea este o frunză de toamnă care murmură un timp în vânt și
atunci nu se mai aude.

And When My Sorrow was Born

By ***Kahlil Gibran***

https://www.poetryfoundation.org/poems/58723/and-when-my-sorrow-was-born

And when my Joy was born, I held it in my arms and stood on the
house-top shouting, "Come ye, my neighbours, come and see, for Joy
this day is born unto me. Come and behold this gladsome thing that
laugheth in the sun."

But none of my neighbours came to look upon my Joy, and great was
my astonishment.

And every day for seven moons I proclaimed my Joy from the
house-top—and yet no one heeded me. And my Joy and I were alone,
unsought and unvisited.

Then my Joy grew pale and weary because no other heart but mine
held its loveliness and no other lips kissed its lips.

Then my Joy died of isolation.

And now I only remember my dead Joy in remembering my dead Sorrow.
But memory is an autumn leaf that murmurs a while in the wind and
then is heard no more.

6. 'Ambiţie'.

Trei bărbaţi s-au întâlnit la o masă de tavernă. Unul era țesător, altul tâmplar și al treilea plugar …

Iată o altă pildă Gibran care începe la fel ca o glumă. În schimb, această mică narațiune este despre tema ambiției, iar visele pe care soția cârciumarului le are pentru ca fiul ei să se ridice mai sus decât originile sale umile și să intre în preoție.

Ambiţie

De ***Kahlil Gibran***

https://www.poetryfoundation.org/poems/58703/ambition-56d23d523f2e8

Trei bărbaţi s-au întâlnit la o masă de tavernă. Unul era ţesător, altul
tâmplar şi al treilea plugar.

Țesătorul a spus: "*Am vândut astăzi un giulgiu de in subțire pentru două piese
de aur. Să luăm tot vinul pe care ni-l dorim*."

"*Și eu*," a spus tâmplarul, "*Mi-am vândut cel mai bun sicriu. Vom avea
o friptură grozavă cu vinul*."

"*Am săpat doar un mormânt*, " a spus plugarul, "*dar patronul meu m-a plătit
dublu. Să luăm și prăjituri cu miere*."

Și toată seara aceea taverna era ocupată, căci sunau des
pentru vin și carne și prăjituri. Şi erau veseli.

Şi gazda şi-a frecat mâinile şi i-a zâmbit nevestei sale; pentru că oaspeţii săi
cheltuiau liber.

Când au plecat, luna era sus și au mers pe drum

cântând și strigând împreună.

Gazda și soția lui au stat în ușa tavernei și au avut grijă
ei.

“*Ah!*” spuse soția, “*acești domni! Atât de liber și atât de gay!*
Dacă ne-ar putea aduce un asemenea noroc în fiecare zi! Atunci fiul nostru nu are nevoie
Să fie în cârciumă și să muncească atât de mult. L-am putea educa,
și ar putea deveni preot.”

Ambition

By ***Kahlil Gibran***

https://www.poetryfoundation.org/poems/58703/ambition-56d23d523f2e8

Three men met at a tavern table. One was a weaver, another a
carpenter and the third a ploughman.

Said the weaver, “I sold a fine linen shroud today for two pieces
of gold. Let us have all the wine we want.”

“And I,” said the carpenter, “I sold my best coffin. We will have
a great roast with the wine.”

“I only dug a grave,” said the ploughman, “but my patron paid me
double. Let us have honey cakes too.”

And all that evening the tavern was busy, for they called often
for wine and meat and cakes. And they were merry.

And the host rubbed his hands and smiled at his wife; for his guests
were spending freely.

When they left the moon was high, and they walked along the road
singing and shouting together.

The host and his wife stood in the tavern door and looked after them.

“Ah!” said the wife, “these gentlemen! So freehanded and so gay!
If only they could bring us such luck every day! Then our son need
not be a tavern-keeper and work so hard. We could educate him,
and he could become a priest.”

7. ‘Somnabulii’

În orașul în care m-am născut locuiau o femeie și fiica ei, care mergeau în somn …

Când vorbim în somn, dăm aerisire sentimentelor noastre inconștiente cele mai adevărate? Această poezie preia această idee și detaliază tema parentalității și a creșterii, că femeie și fiica ei somnambule înainte de a se întâlni în grădină.

Deși amândouă încă adormite, par să se recunoască: mama își denunță fiica pentru că și-a luat tinerețea de la ea în timp ce își petrecea cei mai buni ani crescând fata, iar fiica își blestemă mama pentru că-și controlează viața.

Somnambulii

De ***Kahlil Gibran***

https://www.poetryfoundation.org/poems/58695/the-sleep-walkers

În localitatea în care m-am născut trăia o femeie şi fiica ei, care
umblat în somnul lor.

Într-o noapte, în timp ce tăcerea învăluia lumea, femeia şi
fiica ei, mergând, dar adormită, s-a întâlnit în grădina lor cu un voal de ceață.

Și mama a vorbit și a spus: "*În sfârșit, în sfârșit, dușmanul meu!*
Tu de care tinerețea mea a fost distrusă—, *care ți-ai construit viața*
pe ruinele mele! Te-aș putea ucide!"

Și fiica a vorbit și a spus: "*O femeie urâtă, egoistă*
și bătrână! Care stai între sinele meu mai liber și mine! Cine ar fi
viața mea un ecou al propriei tale vieți estompate! Ai fi moartă!"

În acel moment un echipaj de cocoși și ambele femei s-au trezit. Spuse mama
cu blândețe, "*Tu ești, dragă?*" Iar fiica a răspuns blând,
"*Da, dragă*."

The Sleep-Walkers

By ***Kahlil Gibran***

https://www.poetryfoundation.org/poems/58695/the-sleep-walkers

In the town where I was born lived a woman and her daughter, who
walked in their sleep.

One night, while silence enfolded the world, the woman and her
daughter, walking, yet asleep, met in their mist-veiled garden.

And the mother spoke, and she said: "At last, at last, my enemy!
You by whom my youth was destroyed—who have built up your life
upon the ruins of mine! Would I could kill you!"

And the daughter spoke, and she said: "O hateful woman, selfish
and old! Who stand between my freer self and me! Who would have
my life an echo of your own faded life! Would you were dead!"

At that moment a cock crew, and both women awoke. The mother said
gently, "Is that you, darling?" And the daughter answered gently,
"Yes, dear."

8. 'Regele Înțelept'

Odată acolo a domnit în îndepărtatul oraș Wirani un rege care era atât puternic, cât și înțelept. Și era temut pentru puterea lui și iubit pentru înțelepciunea lui …

Aceasta este poate cea mai inteligentă și mai perceptivă dintre toate poeziile lui Kahlil Gibran. Este aproape satiric în modul frumos îngrijit în care reprezintă modul în care '*sanity*' sau '*reason*' sunt adesea atribuite în mod arbitrar anumitor oameni, în funcție de faptul că opiniile lor sunt sau nu mainstream.

Regele înțelept și regina lui sunt singurii doi oameni care nu beau din fântână, care a fost otrăvită de o vrăjitoare pentru ca oricine bea din ea să devină nebun. Dar când toți ceilalți din oraș au băut apa și au înnebunit, ei presupun că fostul lor rege înțelept trebuie să fie nebun …

Regele Înțelept

De ***Kahlil Gibran***

https://www.poetryfoundation.org/poems/58702/the-wise-king

Odată acolo a domnit în îndepărtatul oraș Wirani un rege care era atât
Puternic, cât și înțelepți. Și era temut pentru puterea lui și iubit pentru
înțelepciunea lui.

Acum, în inima acelui oraş era o fântână, a cărei apă era răcoroasă şi
cristalină, din care au băut toţi locuitorii, chiar şi regele
și curtenii lui; căci nu era altă fântână.

Într-o noapte, când toți dormeau, o vrăjitoare a intrat în oraș și a turnat
șapte picături de lichid ciudat în fântână și au spus: "*Din această
ora cel care bea această apă va deveni nebun*."

A doua zi dimineața toți locuitorii, în afară de rege și de domnul său
chamberlain, a băut din fântână şi au înnebunit, chiar cum vrăjitoarea
prezisese.

Și în acea zi oamenii de pe străzile înguste și din
piețele nu au făcut altceva decât să-și șoptească unul altuia, "*Regele este
nebun. Regele nostru și domnul său camerlan și-au pierdut rațiunea*.
Cu siguranță nu putem fi conduși de un rege nebun. Trebuie să-l detronăm."

În acea seară, regele a ordonat să fie umplut un pahar de aur din
bine. Și când i s-a adus, a băut adânc și i-a dat
domnului său camerlan să bea.

Și bucurie mare s-a făcut în acel oraș îndepărtat Wirani,

pentru că regele ei și domnul său camerlan își recăpătaseră rațiunea.

The Wise King

By ***Kahlil Gibran***

https://www.poetryfoundation.org/poems/58702/the-wise-king

Once there ruled in the distant city of Wirani a king who was both mighty and wise. And he was feared for his might and loved for his wisdom.

Now, in the heart of that city was a well, whose water was cool and crystalline, from which all the inhabitants drank, even the king and his courtiers; for there was no other well.

One night when all were asleep, a witch entered the city, and poured seven drops of strange liquid into the well, and said, "From this hour he who drinks this water shall become mad."

Next morning all the inhabitants, save the king and his lord chamberlain, drank from the well and became mad, even as the witch had foretold.

And during that day the people in the narrow streets and in the market places did naught but whisper to one another, "The king is mad. Our king and his lord chamberlain have lost their reason. Surely we cannot be ruled by a mad king. We must dethrone him."

That evening the king ordered a golden goblet to be filled from the well. And when it was brought to him he drank deeply, and gave it to his lord chamberlain to drink.

And there was great rejoicing in that distant city of Wirani, because its king and its lord chamberlain had regained their reason.

9. 'Cei doi pustnici'

Pe un munte singuratic, locuiau doi pustnici care se închinau lui Dumnezeu și se iubeau. Acum acești doi pustnici aveau un castron de pământ și aceasta era singura lor posesie …

În această mică parabolă, un pustnic, corupt de un spirit, îl anunță pe celălalt că ar trebui să se despartă. Dar cum își pot împărți bunurile în mod egal între ei, când tot ce dețin este un castron și un castron rupt între ei ar fi lipsit de valoare pentru amândoi?

Cei doi pustnici

De ***Kahlil Gibran***

https://www.poetryfoundation.org/poems/58697/the-two-hermits

Pe un munte singuratic, locuiau doi pustnici care se închinau lui Dumnezeu și ne-am iubit unul pe altul.

Acum acești doi pustnici aveau un castron de pământ și acesta era singurul lor posesie.

Într-o zi un duh rău a intrat în inima pustnicului mai bătrân și a venit la cel mai tânăr și a spus: "*Un timp lung am trăit împreună. A venit timpul să ne despărțim. Să ne împărțim posesiunile noastre.*"

Apoi pustnicul mai tânăr s-a întristat și a spus: "*Eu mă întristez, frate, ca să mă părăsești. Dar dacă trebuie și ai nevoie du-te, așa să fie*," și a adus vasul de pământ și i l-a dat spunând: "*Nu o putem împărți, frate, lasă-l să fie al tău*."

Apoi pustnicul mai în vârstă a spus: "*Caritate Nu voi accepta. Nu voi lua nimic altceva decât ce este al meu. Trebuie împărțit*."

Iar cel mai tânăr a spus: "*Dacă bolul ar fi spart, la ce ar folosi fie pentru tine sau pentru mine? Dacă este plăcerea ta, să aruncăm mai degrabă sorții*."

Dar pustnicul mai în vârstă a spus din nou: "*Nu voi avea decât dreptatea mea proprie, și nu voi avea încredere în justiție și în dreptatea mea proprie la întâmplare zadarnică. Bolul trebuie împărțit.*"

Atunci pustnicul mai tânăr nu a mai putut raționa și a spus: "*Of dacă este într-adevăr voia ta și, chiar așa ai vrea, te las acum să spargi bolul*."

Dar fața pustnicului mai în vârstă s-a întunecat extrem de mult, iar el a strigat: "*O, ai blestemat un laș, nu te-ai lupta*."

The Two Hermits

By ***Kahlil Gibran***

https://www.poetryfoundation.org/poems/58697/the-two-hermits

Upon a lonely mountain, there lived two hermits who worshipped God and loved one another.

Now these two hermits had one earthen bowl, and this was their only possession.

One day an evil spirit entered into the heart of the older hermit and he came to the younger and said, "It is long that we have lived together. The time has come for us to part. Let us divide our possessions."

Then the younger hermit was saddened and he said, "It grieves me, Brother, that thou shouldst leave me. But if thou must needs go, so be it," and he brought the earthen bowl and gave it to him saying, "We cannot divide it, Brother, let it be thine."

Then the older hermit said, "Charity I will not accept. I will take nothing but mine own. It must be divided."

And the younger one said, "If the bowl be broken, of what use would it be to thee or to me? If it be thy pleasure let us rather cast a lot."

But the older hermit said again, "I will have but justice and mine own, and I will not trust justice and mine own to vain chance. The bowl must be divided."

Then the younger hermit could reason no further and he said, "If it be indeed thy will, and if even so thou wouldst have it let us now break the bowl."

But the face of the older hermit grew exceedingly dark, and he cried, "O thou cursed coward, thou wouldst not fight."

10. 'Cele șapte sine'

În cea mai liniștită oră a nopții, în timp ce dormeam pe jumătate, cele șapte sine ale mele stăteau împreună și astfel vorbeau în șoaptă …

Să încheiem această alegere dintre cele mai bune poezii Kahlil Gibran cu cea mai lungă din această listă. În timp ce vorbitorul doarme, *'seven selves'* („*șapte sine*") ale lui vorbesc unul cu celălalt. Unul este sinele lui '*mad*' ("*nebun*"), altul sinele lui fericit, altul sinele lui '*love-ridden'* ("*plin de dragoste*")și așa mai departe.

Dar al șaptelea sine este invidios pe ceilalți șase, pentru că toți au un scop prestabilit, în timp ce el este sinele 'do-nothing' ("*nu faci nimic*"), lipsit de o direcție sau un motiv pentru a exista. Ceilalți sine își dau seama cât de norocoși sunt să fie înzestrați cu un motiv de a trăi, în timp ce al șaptelea sine rămâne treaz, veghând, privind în gol …

Cele șapte sine

De ***Kahlil Gibran***

https://www.poetryfoundation.org/poems/58699/the-seven-selves

În ceasul cel mai liniştit al nopţii, în timp ce zăceam pe jumătate adormit, ***cei şapte ai mei***

sine stăteau împreună și astfel vorbeau în șoaptă:

Primul Sine: *Aici, în acest nebun, am locuit în toți acești ani,*
fără altceva de făcut decât să-și reînnoiască durerea ziua și să-și recreeze tristețea
de noapte. Nu-mi mai pot suporta soarta, iar acum mă răzvrătesc.

Al doilea Sine: *Al tău este mult mai bun decât al meu, frate, căci mie*
mi-a fost dat să fiu **sinele vesel** *al acestui nebun, râd râsul lui*
și-i cânt orele fericite și cu trei picioare înaripate dansez
gândurile lui mai strălucitoare. Eu sunt cel care m-aș răzvrăti împotriva oboselii mele
existentă.

Al treilea sine: *Și ce despre mine,* ***sinele plin de dragoste****, brandul în flăcări*
de pasiune sălbatică și dorințe fantastice? Eu sunt sinele bolnav de dragoste
cine s-ar răzvrăti împotriva acestui nebun.

Al patrulea Sine: *Eu, dintre voi toți, sunt cel mai mizerabil, în zadar*
mi s-a dat doar ***ură odioasă și dezgust distructiv****. Este*
Eu, sinele asemănător furtunii, cel născut în peșterile negre ale Iadului,
cine ar protesta împotriva servirii acestui nebun.

Al cincilea sine: *Nu, eu sunt eu,* ***sinele gânditor****,* ***sinele fantezist****,*
eul foamei și al setei, cel sortit rătăcirii fără
să te odihnești în căutarea lucrurilor necunoscute și a lucrurilor încă necreate; sunt
Eu, nu tu, care m-aș răzvrăti.

Al șaselea Sine: *Și eu,* ***sinele muncitor****, muncitorul jalnic, care,*
cu mâini răbdătoare și ochi dornici, modelează zilele în imagini
și dau elementelor fără formă forme noi și eterne— sunt eu, cel
solitar, care s-ar răzvrăti împotriva acestui nebun neliniștit.

Al șaptelea sine: Ce ciudat că v-ați răzvrăti cu toții împotriva acestui lucru
omule, pentru că fiecare dintre voi are o soartă prestabilită de
îndeplini. Ah! aș putea să nu fiu ca unul dintre voi, un sine cu un hotărât
lot! Dar nu am niciunul, EU sunt ***sinele care nu face nimic***, cel care stă
în mut, gol nicăieri și acum, în timp ce ești ocupat să recreezi
viaţă. Tu sau eu, vecini, ar trebui să ne răzvrătim?

Când al șaptelea sine a vorbit astfel, celelalte șase sine au privit cu
milă la el, dar nu a mai spus nimic; și pe măsură ce noaptea devenea mai adâncă
unul după altul s-a culcat învăluit cu un nouă și fericită
supunere.

Dar al șaptelea sine a rămas privind și privind la nimic,
care este în spatele tuturor lucrurilor.

The Seven Selves
By ***Kahlil Gibran***

https://www.poetryfoundation.org/poems/58699/the-seven-selves

In the stillest hour of the night, as I lay half asleep, my seven selves sat together and thus conversed in whisper:

First Self: Here, in this madman, I have dwelt all these years, with naught to do but renew his pain by day and recreate his sorrow by night. I can bear my fate no longer, and now I rebel.

Second Self: Yours is a better lot than mine, brother, for it is given to me to be this madman's joyous self. I laugh his laughter and sing his happy hours, and with thrice winged feet I dance his brighter thoughts. It is I that would rebel against my weary existence.

Third Self: And what of me, the love-ridden self, the flaming brand of wild passion and fantastic desires? It is I the love-sick self who would rebel against this madman.

Fourth Self: I, amongst you all, am the most miserable, for naught was given me but odious hatred and destructive loathing. It is I, the tempest-like self, the one born in the black caves of Hell, who would protest against serving this madman.

Fifth Self: Nay, it is I, the thinking self, the fanciful self, the self of hunger and thirst, the one doomed to wander without rest in search of unknown things and things not yet created; it is I, not you, who would rebel.

Sixth Self: And I, the working self, the pitiful labourer, who, with patient hands, and longing eyes, fashion the days into images and give the formless elements new and eternal forms—it is I, the solitary one, who would rebel against this restless madman.

Seventh Self: How strange that you all would rebel against this man, because each and every one of you has a preordained fate to fulfill. Ah! could I but be like one of you, a self with a determined lot! But I have none, I am the do-nothing self, the one who sits in the dumb, empty nowhere and nowhen, while you are busy re-creating life. Is it you or I, neighbours, who should rebel?

When the seventh self thus spake the other six selves looked with pity upon him but said nothing more; and as the night grew deeper one after the other went to sleep enfolded with a new and happy submission.

But the seventh self remained watching and gazing at nothingness, which is behind all things.